

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“
bytem „X“
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2017, sp. zn. Q1-2017-12,
č. j. 2713/1.30/17-11

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 8. 9. 2017, sp. zn. Q1-2017-12, č. j. 2713/1.30/17-11, včetně rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj ze dne 25. 5. 2017, č. j. 9070/7.30/17-3, se pro vadu řízení **zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2017, sp. zn. Q1-2017-12, č. j. 2713/1.30/17-11, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 25. 5. 2017, č. j. 9070/7.30/17-3, jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobkyně o informaci podaná podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), a to ve vztahu k anonymizovaným údajům uvedeným v listinách:

- záznam o zahájení kontroly ze dne 31. 10. 2016, č. j. 26541/7.71/16-1,
- záznam s povinnou osobou ze dne 31. 10. 2016, č. j. 26541/7.71/16-2,
- záznam o ústním jednání ze dne 31. 10. 2016, č. j. 26541/7.71/16-3,
- záznam o poskytnutí informací povinnou osobou ze dne 31. 10. 2016, č. j. 26541/7.71/16-4,
- záznam o poskytnutí informací povinnou osobou ze dne 31. 10. 2016, č. j. 26541/7.71/16-5,
- fotodokumentace z kontrolovaného pracoviště ze dne 31. 10. 2016, č. j. 26541/7.71/16-6,
- fotodokumentace z kontrolovaného pracoviště ze dne 31. 10. 2016, č. j. 26541/7.71/16-7,
- fotodokumentace z kontrolovaného pracoviště ze dne 31. 10. 2016, č. j. 26541/7.71/16-8,
- zápis o poskytnutí údajů souvisejících s výkonem kontroly kontrolovanou osobou ze dne 10. 11. 2016, č. j. 26541/7.71/16-9, a
- protokol o kontrole ze dne 28. 11. 2016, č. j. 26541/7.71/16-12.

Dále se žalobkyně v žalobě domáhala, aby soud žalovanému uložil povinnost jí uhradit náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně nejprve v úvodu žaloby shrnula dosavadní průběh řízení před správními orgány. Následně uvedla, že rozhodnutí povinného subjektu považuje za nepřezkoumatelné, a to zejména ve vztahu k absenci odůvodnění úvahy o vzájemném vztahu informačního zákona a zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění účinném do 24. 4. 2019 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Povinný subjekt dle žalobkyně v rámci své argumentace týkající se povinnosti dbát, aby subjekt osobních údajů neutrpěl újmu na svých právech, nezdůvodnil, způsobení jaké konkrétní újmy by mohlo v daném případě hrozit, ani jak k tomuto závěru dospěl. Uvedený nedostatek odůvodnění přitom následně v odvolacím řízení nenapravit ani žalovaný, jenž pouze odcitoval obecné úvahy z komentářové literatury, avšak již nevyjasnil, kterou z výše uvedených právních norem je třeba při jejich vzájemném střetu aplikovat a z jakých důvodů. Stejně tak žalovaný obdobně jako povinný subjekt toliko poukázal na příslušná ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, aniž popsal, proč je nutné je na danou věc užít, což lze dle žalobkyně opětovně považovat za znak nepřezkoumatelnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Dále žalobkyni nebylo zřejmé, proč žalovaný v rozhodnutí citoval stanovisko povinného subjektu o tom, že žalobkyně vede s kontrolovanou osobou sousedský spor a údajně se měla rozhodnout, že kontrolované osobě fakticky prostřednictvím úřední šikany a zneužití právních prostředků zlikviduje provozovaný pilařský závod. Jednak tento závěr není dle žalobkyně pravdivý, neboť jejím cílem je pouze to, aby závod byl provozován v souladu s právními předpisy, především ale oba správní orgány v odůvodnění nijak nezmínily, zda a proč považují uvedené stanovisko za relevantní pro právní posouzení věci, čímž rozhodnutí zatížily vadou nesrozumitelnosti. Konečně pokud povinný subjekt a následně žalovaný v řízení uváděli, že neprovedením anonymizace osobních údajů osoby, která v dané věci jakožto podnikový právník a obchodní ředitel blíže neupřesněné právnické osoby sousedící s kontrolovanou osobou poskytla informace, by žalobkyni umožnilo nežádoucí působení na tuto právnickou osobu, postrádá rovněž tento závěr jakékoli relevantní odůvodnění.
4. V další související námitce žalobkyně zpochybnila samotnou správnost úvahy správních orgánů při poměrování střetu práva na informace s právem na ochranu soukromí. Dle závěrů povinného subjektu by mělo žalobkyni postačovat dozvědět se, co bylo zjištěno v rámci kontroly jím prováděné u kontrolovaného subjektu, namísto toho se však dožaduje i poskytnutí osobních údajů o osobě zastižené na kontrolovaném pracovišti, osobě, jež za kontrolovanou osobu jednala, obyvatele rekreační chaty, podnikového právníka sousedícího podnikatele a dodavatele dřeva. To mělo dle povinného subjektu svědčit o tom, že skutečným smyslem žádosti je zneužití získaných údajů k obtěžování kontrolované osoby a jejích sousedů. Takovouto argumentaci je nicméně třeba podle žalobkyně odmítnout jako nesprávnou, a to zvláště jestliže povinný subjekt místo poměření konkurujících si zájmů vážil zájmy dotčených osob s údajnými zájmy zmocněnce žalobkyně, nikoliv žalobkyně samotné. V této souvislosti se žalobkyně ohradila i proti názoru, že se svého cíle domáhá „vehementně“, jak uváděl povinný subjekt. Konečně poukázala i na to, že žalovaný neprovedl žádný z její strany v odvolání navržený důkaz, dokonce se k nim ani nevyjádřil a nerozhodl o nich, čímž v rozporu s § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), porušil povinnost zjistit skutečnosti potřebné k posouzení skutečného stavu věci a zásadu materiální pravdy dle § 3 správního řádu.
5. Závěrem žalobkyně namítla, že povinný subjekt se žádné z dotčených osob nedotázal, zda odmítá své osobní údaje pro účely řízení poskytnout, či nikoliv. Žalovaný se pak k tomu následně vyjádřil v tom smyslu, že uvedený nedostatek nepovažuje za natolik závažnou vadu, aby měla vliv na zákonnost a přezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, přičemž ze spisového materiálu je zcela zjevné, že dotčené osoby by jistě souhlas s poskytnutím osobních údajů neudělily. S takovýmto názorem ale žalobkyně nesouhlasila.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K námitce týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že ji považuje za nedůvodnou, neboť v odůvodnění dostal všem zákonným požadavkům, a rozhodnutí je proto dostatečně přesvědčivé a přezkoumatelné, když obsahuje i vypořádání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se se všemi odvolacími námitkami, uvedení konkrétních předpisů, které na věc aplikoval, jakož i úvahy, jimiž se při svém rozhodování řídil. Podle žalovaného však není úkolem odvolacího správního orgánu reagovat na v podstatě každou větu uvedenou v podání účastníka, jelikož to není ani smyslem jeho přezkumné činnosti. Žalobkyně ve svých nesčetných podáních stále opakuje své námitky a rozšiřuje jejich počet, čímž neúměrně zatěžuje orgány státní správy, a to pouze za účelem dosažení jediného cíle – získat co nejvíce informací o společnosti Daben Kovářská s. r. o. a použít je proti ní. V daném případě však dle žalovaného byly žalobkyni poskytnuty na její žádost veškeré informace, které umožňuje úprava informačního zákona, přičemž částečné odmítnutí poskytnutí ostatních bylo náležitě odůvodněno.

7. K ostatním námitkám žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se jimi již zabýval.

Replika žalobkyně

8. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně konstatovala, že se sice zcela ztotožňuje se závěrem, podle kterého není úkolem správního orgánu reagovat v podstatě na každou větu uvedenou v podání účastníků, to jej však nezabavuje povinnosti vypořádat se řádně se všemi návrhy a námitkami. V daném případě nicméně žalovaný podle žalobkyně právě této povinnosti nedostál. Pokud pak uváděl, že v důsledku postupu žalobkyně s ohledem na její četná podání, opakující se a stále se rozšiřující se námitky dochází k neúměrnému zatěžování orgánů státní správy pouze za účelem získat co nejvíce informací o společnosti Daben Kovářská s. r. o., nijak tuto úvahu dle žalobkyně neodůvodnil. Především však ale žalovaný neosvětlil, jak by se uvedená skutečnost měla promítnout do zákonných požadavků na obsah odůvodnění správního rozhodnutí. Žalobkyně popřela, že by z její strany k takovému postupu docházelo, není rovněž pravdou, že by svou žádostí o informace sledovala nějaký nedovolený cíl. Měly-li proto správní orgány za to, že tomu tak v daném případě je, měly její žádost odmítnout z tohoto důvodu, a nikoliv s odkazem na ochranu osobních údajů. To ale neučinily.
9. Závěrem žalobkyně ke své námitce týkající se absence zjištění správních orgánů, zda dotčené osoby se sdělením svých osobních údajů souhlasí, doplnila, že uvedený souhlas je jak podle zákona o ochraně osobních údajů, tak podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, jednou z alternativních podmínek, za nichž je možné tuto informaci poskytnout. Zjištění stanoviska o osobních údajích je proto dle žalobkyně pro následné řešení otázky zcela zásadním.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s takovýmto projednáním vyslovila svůj souhlas a žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 22. 2. 2017 byla povinnému subjektu ze strany žalobkyně doručena žádost o poskytnutí informace, a to veškerých záznamů o kontrole zahájené dne 31. 10. 2016 na pracovišti kontrolované osoby Daben Kovářská s. r. o. nacházejícím se na adrese Tovární 227, 431 86 Kovářská.
13. Uvedené žádosti povinný subjekt z části vyhověl, když žalobkyni poskytl shora vymezené listiny, z části ji však rozhodnutím ze dne 9. 3. 2017 odmítl, a to ve vztahu k anonymizovaným údajům v těchto listinách uvedeným.
14. Proti rozhodnutí povinného subjektu podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 28. 4. 2017 tak, že napadené rozhodnutí ze dne 9. 3. 2017 zrušil pro vady řízení a věc vrátil povinnému subjektu k dalšímu projednání.
15. V souvislosti s uvedeným povinný subjekt vydal nové rozhodnutí ze dne 25. 5. 2017, jímž žádost žalobkyně o poskytnutí informací opětovně z části ve vztahu k anonymizovaným údajům v předmětných listinách odmítl.
16. Proti rozhodnutí povinného subjektu pak žalobkyně podala v zákonné lhůtě další odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno výše.
17. Soud se nejprve zabýval posouzením přezkoumatelnosti žalobou napadených rozhodnutí, a to ve vztahu ke všem námitkám, které žalobkyně v tomto smyslu uplatnila. Pokud by totiž shledal uvedený žalobní bod důvodným, musel by přistoupit ke zrušení rozhodnutí bez dalšího.
18. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
19. Podle § 89 odst. 2 správního řádu platí, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

20. Soud s odkazem na shora citované ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, dostupný obdobně jako všechna dále citovaná rozhodnutí na www.nssoud.cz), neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, „[v]ýrok rozhodnutí, jehož konkrétní znění je výsledkem užití správního uvážení, se při faktické absenci jakékoli úvahy o tom, proč má být přistoupeno k jedné z několika v úvahu připadajících variant, bude výsledkem buď rozhodování automatického anebo rozhodování svévolného. Automatismus příslušná právní norma nezakládá, svévole je pak naprosto nepřípustná [...]. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“
21. Žalobkyně v této souvislosti nejprve namítala, že povinný subjekt ani později žalovaný ve svých rozhodnutích dostatečně nezdůvodnili vztah informačního zákona o ochraně osobních údajů, když žalovaný pouze odcitoval komentářovou literaturu, aniž by však své závěry blíže ozřejmil. K tomu soud uvádí, že byť lze žalobkyni dát částečně za pravdu, že povaha situace si vyžadovala podrobnější popis vztahu kolize práva na informace oproti právu na ochranu osobních údajů, není zcela pravdou, že by se povinný subjekt danou problematikou vůbec nezabýval. Ten naopak na straně 9 a 10 prvostupňového rozhodnutí dospěl k závěru, že „*právní zájem na ochraně soukromí osob, jejichž osobní údaje či údaje umožňující zjištění jejich totožnosti byly v poskytnutých listinách anonymizovány, musí převážet nad právním zájmem zmocněnce žadatelky* [pozn. – je zřejmé, že ač povinný subjekt používá toto nesprávné označení v celém svém rozhodnutí, jedná se ve skutečnosti přímo o žalobkyni, nikoliv jejího zmocněnce – uvedená vada je však pouze nepodstatnou formulační nepřesností] *na poskytnutí informace, neboť základních a podstatných informací o předmětné kontrole se zmocněnci žadatelky dostalo, aniž by tento mohl zasahovat do soukromí jiných osob.*“ Je tedy zřejmé, že určité porovnání střetu obou dotčených práv bylo ze strany povinného subjektu učiněno a jeho závěr, jakkoliv stručný, je možno považovat za přezkoumatelný. Obdobně pokud následně žalovaný na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí v zásadě pouze odcitoval komentářovou literaturu, lze s žalobkyní opětovně souhlasit, že měl uvedené problematice věnovat větší péči, zvláště jednalo-li se o odvolací námítku. Na druhou stranu i zde lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, kterým se ztotožnil se závěry povinného subjektu a nadto doplnil, že dle jeho názoru splnil povinný subjekt povinnost uvážení, jakou povahu mají informace týkající se soukromí fyzické osoby ve vztahu k jejich ochraně a v porovnání s právem na informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. S ohledem na uvedené proto soud konstatuje, že přes velmi stručné odůvodnění vztahu informačního zákona a zákona o ochraně osobních údajů ze strany správních orgánů obou stupňů nedospěl k závěru, že by žalobou napadená rozhodnutí byla nepřezkoumatelná.
23. Pokud žalobkyně dále namítala, že povinný subjekt pouze odcitoval příslušná ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, aniž by ale popsal, jak je na danou věc aplikoval, má soud rovněž takovýto závěr za nesprávný. Na straně 5 prvostupňového rozhodnutí sice daný správní orgán skutečně pouze uvedl znění jednotlivých ustanovení zejména zákona o ochraně osobních údajů bez dalšího, své myšlenky ve vztahu k nim ale dále rozvinul na straně 8, kde konstatoval, že „[z]a situace, kdy si zmocněnec žadatelky na základě zákona o svobodném přístupu k informacím vyžádal úřední písemnosti, které obsahují rovněž osobní údaje ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, je inspektorát jakožto správce ve smyslu ustanovení § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů povinen při jejich poskytnutí žadateli o informace, které je zpracováním osobních údajů ve smyslu ustanovení § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, dodržovat povinnosti zákonem o ochraně osobních údajů stanovené“. Dále pak na téže straně povinný subjekt deklaroval, že podle § 10 zákona o ochraně osobních údajů je povinen dbát na to, aby subjekt údajů neutrpěl s ohledem na ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého a osobního života žádnou újmu, a že podle § 13 a § 15 dotčeného předpisu je povinen přijmout opatření a zachovávat mlčenlivost tak, aby k uvedenému neoprávněnému přístupu k osobním údajům nemohlo dojít. Konečně správní orgán uzavřel, že vzhledem k daným ustanovením a z nich vyplývajícím povinnostem je dle něj poskytnutí osobních údajů v daném případě z právního režimu poskytování informací vyloučeno.
24. Dle soudu tak povinný subjekt zcela přezkoumatelným způsobem konkrétně zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a jaká ustanovení zákona o ochraně osobních údajů na danou věc užil, a tato námitka je tudíž také nedůvodná.
25. V další námitce se soud zabýval tvrzeným pochybením, podle něž žalovaný v odvolacím řízení neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů.
26. Podle § 50 odst. 1 správního řádu platí, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
27. Podle § 52 správního řádu platí, že Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
28. Jak vyplynulo z obsahu odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí založenému ve správním spisu, v části nazvané „IV. Vážení zájmů“ žalobkyně prostřednictvím svého tehdejšího zmocněnce provedla obsáhlé shrnutí jejího dosavadního sporu s pilou provozovanou společností Daben Kovářská s. r. o. Ve vztahu k tvrzením týkajícím se postupu příslušného stavebního úřadu přitom navrhla provedení listinných důkazů označených jako P01 Mapa – vztahy, P02 videozáznamy dokumentující provoz pilařského závodu snímané u domu č. p. „X“, P03 Korespondence vedená s provozovatelem a Spis stavebního úřadu Vejprty MU-VEJ/1592/2013/Sú-Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

VI. Další důkazy žalobkyně byly z její strany navrženy k prokázání tvrzení ohledně jednání s provozovatelem pily za účasti starostky města Vejprty a tajemníka Městského úřadu Vejprty – P03 Korespondence vedená s provozovatelem, Výsledky svědků J. G., Ing. R. V. a Ing. T. W. –, tvrzení ohledně podnětů k příslušné inspekci práce ve vztahu k bezpečnosti a ochrany zdraví při práci – Spisy povinného subjektu vedené k výše označením podáním zmocněnce žadatelky – a konečně i tvrzení týkajících se údajného odebrání pilin od společnosti Daben Kovářská s. r. o. sousední právnickou osobou – P04 Fotodokumentace vyvážení pilin z kontejneru DABEN do provozovny PPI ze dne 1. 7. 2016.

29. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žádný z takto navržených důkazů žalovaný v odvolacím řízení neprovedl a ani následně v odůvodnění neuvedl, co jej k tomuto postupu vedlo. Absenci zdůvodnění zamítnutí návrhů účastníka na provedení konkrétních důkazů lze přitom za určitou vadu považovat, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, „[p]odle druhé věty ustanovení § 52 [správního řádu] správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“
30. V daném případě je nicméně zřejmé, že žalobkyní navrhované důkazy se předmětu její žádosti o poskytnutí informace přímo netýkaly. Naopak se dle svého označení i kontextu jednotlivých tvrzení, za nimiž byly uváděny, vztahovaly pouze k prokázání širšího obrazu vzájemného dlouhodobého sporu žalobkyně s pilou provozovanou společností Daben Kovářská s. r. o. a objasnění skutkového stavu v právě projednávané věci tak nikterak přispět nemohly. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že primárním důvodem odvolání žalobkyně i následně podané správní žaloby bylo neposkytnutí informací o osobních údajích dotčených osob. Za této situace tedy bylo její povinností ve správním řízení navrhopvat takové důkazy, které by svědčily pro správnost závěru o nutnosti upřednostnění práva na zveřejnění informací osobní povahy před právem na soukromí. Pokud však žalobkyně namísto toho požadovala prokázat skutečnosti, že se neúspěšně pokoušela s provozovatelem pily dohodnout, že stavební úřad s ní nejednal jako účastníkem řízení o povolení změny v užívání stavby či že příslušnému inspektorátu práce adresovala řadu stížností týkajících se oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, nemůže nyní tvrdit porušení svých procesních práv, pokud se povinný subjekt jí takto navrženými důkazy nezabýval. Jeho pochybení tak soud spatřuje pouze v již zmíněné absenci zdůvodnění neprovedení těchto důkazních prostředků. S ohledem na to, že však neměly k posuzované

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádosti o informace ani skutkovému stavu prakticky žádnou relevanci, lze tuto vadu ve vztahu k zákonnosti vedení řízení jako nikoliv významnou pominout.

31. Ve vztahu k další námitce soud nesouhlasil ani s názorem žalobkyně, že povinný subjekt v odůvodnění rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informace nijak nezdůvodnil, jaká konkrétní újma by mohla v důsledku sdělení osobních údajů dotčeným osobám hrozit a jak k uvedenému závěru dospěl. Na straně 9 prvostupňového rozhodnutí totiž lze nalézt jeho vyjádření, podle něhož *„[k] poskytnutí těchto informací [pozn. – osobních údajů dotčených osob] nemá zmocněnec žadatelky žádný spravedlivý a vážný důvod a navíc ke splnění účelu jeho žádosti není těchto informací vůbec zapotřebí, pokud ovšem skutečným zastřeným smyslem této žádosti není pouhé obtěžování kontrolované osoby a osob s ní sousedících, jakož i neoprávněné zasahování do soukromého a osobního života těchto osob“*. Dále k tomu povinný subjekt doplnil, že *„[d] ožaduje-li se zmocněnec žadatelky vehementně poskytnutí i těchto údajů, pojímá z toho inspektorát důvodné podezření, že skutečným smyslem žádosti o informace zmocněnce žadatelky není samotné zjištění informací o kontrolních zjištěních učiněných inspektorátem, nýbrž je jím fakticky následné zneužití takto získaných informací k obtěžování kontrolované osoby a osob s ní sousedících a k neoprávněnému zasahování do soukromého a osobního života těchto osob.“* Soud ve vztahu k přezkoumatelnosti konstatuje, že povinný subjekt tímto způsobem zcela jednoznačně prezentoval svůj právní názor, na jehož základě měl za to, že poskytnutí osobních údajů dotčených osob může zasáhnout do jejich zaručených práv na soukromí a osobní život, neboť existují indicie, že žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce toliko zneužívá právních prostředků k cílům odlišným od prezentovaného účelu žádosti o informace.
32. Zcela odlišnou otázkou nicméně je, zda lze mít uvedený závěr o možném zneužití práv ze strany žalobkyně za mající oporu ve spisovém materiálu. Institutem zneužití práva se již zabýval Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, konstatoval, že *„[z]neužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz Knapp, V. Teorie práva. Praha: C. H. Beck, 1995, s. 184–185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.“* V rozsudku ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 As 385/2019-55 pak Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[s]těžovatel odůvodnil tvrzený šikanózní charakter žádosti žalobkyně též tím, že by žalobkyně poskytnuté informace mohla využít či zneužít v soutěži politických stran a seskupení. Nejvyšší správní soud k této věci podotýká, že nijak neprokázané možné zneužití informace ze strany žadatelky, tedy jakási domněnka, že vydanou informací by žadatelka mohla užít protiprávně, nemůže být důvodem pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Naopak, právo na informace je právem politickým a využití poskytnutých informací [...] v rámci veřejné diskuse je zcela legitimní a v souladu se smyslem a účelem práva na informace.“*
33. Obdobně jako v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 385/2019-55 je pro právě projednávanou věc příznačné, že povinný subjekt nepodložil své teze o možné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

snaze žalobkyně a jejího tehdejšího zmocněnce vztahující se ke zneužití práva na informace k jiným než prezentovaným účelům žádnými validními podklady. Veškeré jeho úvahy se tak opírají pouze o vlastní domněnky a pravděpodobně zkušenosti s dalšími četnými žádostmi stejných subjektů o informace. Přestože je ale i zdejšímu soudu z jeho úřední činnosti zejména zmocněnec žalobkyně (vystupující v tomto řízení jako právní zástupce jmenované) dobře znám, stejně tak jako častý předmět zájmů osob, které zastupuje, jímž je společnost Daben Kovářská, s. r. o. a jí provozovaná pila, je na místě veškeré invektivy správních orgánů v tomto smyslu uváděné v žalobou napadených rozhodnutích zcela odmítnout. Jedná se např. o ničím nezduvodněné závěry povinného subjektu o již výše zmíněném „vehementním dožadování se poskytnutí osobních údajů“ doplněném o úvahu, že „[p]okud by toto podezření bylo pravdivé, nemohl by inspektorát takovému zájmu zmocněnce žadatelky napomáhat, neboť poskytnutí požadovaných informací by v takovém případě bylo zjevným zneužitím práva“ či sdělení žalovaného, že „odvolací orgán se domnívá, že žadatelka sama zcela jistě dobře ví, o čem je řeč. Okolnosti případu jsou poměrně dobře známy“ a „[z] obsahu odvolání, především z části IV. a z listin k němu přiložených je zřejmé, že žadatelka vede s kontrolovanou osobou sousedský spor“.

34. Ani skutečnost, že totiž sama žalobkyně a její tehdejší zmocněnec v řízení nijak nepopírají, že dlouhodobě brojí proti provozu pily v obci, kde žalobkyně žije, a za tímto účelem podávají velké množství různých žádostí o informace, ještě samo o sobě nesvědčí o tom, že svým jednáním tohoto práva zneužívají – takovýto závěr by musel být v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí opřen o konkrétní případy, kdy k tomuto zneužití prokazatelně došlo. Pokud však správní orgány obou stupňů toto pouze obecně bez dalšího uváděly jako fakt, pak trpí jejich rozhodnutí vadou řízení spočívající v tom, že jimi zjištěný skutkový závěr nemá oporu ve správním spisu. Totéž přitom platí i pro další nepodložené teze, že zjištěním osobních údajů o dotčených osobách by bylo žalobkyni na ně umožněno nežádoucí působení – ani zde není z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí zjevné, na základě čeho k těmto závěrům správní orgány dospěly.
35. S uvedeným pak souvisí i další otázka, a to zda byl povinný subjekt povinen si před odmítnutím poskytnutí osobních údajů dotčených osob vyžádat jejich stanovisko, či nikoliv.
36. Podle § 8a informačního zákona platí, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
37. Podle § 4 zákona o ochraně osobních údajů platí, že osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu [písm. a)]. Zpracováním osobních údajů jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace [písm. e]).

38. Podle § 5 zákona o ochraně osobních údajů platí, že zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas [odst. 1 písm. f)]. Správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce, jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů, pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů, jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem, tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona (odst. 2).
39. Ze systematiky informačního zákona i zákona o ochraně osobních údajů je zřejmé, že jejich primárním účelem je ochrana informací osobní povahy tak, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech (srov. např. § 10 zákona o ochraně osobních údajů). Uvedený princip nicméně není neprolomitelný a judikatura Nejvyššího správního soudu tak již opakovaně dospěla k závěru, že v některých případech má právo na informace před ochranou osobních údajů, s jejichž poskytnutím nebyl ze strany dotčených osob dán souhlas, přednost. Přestože samotný termín „souhlasu“ užívá zákon o ochraně osobních údajů na mnohých místech, výslovnou povinnost zpracovatele vyžádat si stanovisko s poskytnutím či naopak neposkytnutím osobních údajů od dotčených subjektů v případě žádosti o informace podle informačního zákona nestanoví. S tímto názorem souhlasí i komentářová literatura, jež k této problematice uvádí (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 1256 s.), že „[p]raktickým problémem může být, zda musí povinný subjekt při vyřizování žádosti o informace, které jsou svou povahou osobními údaji, aktivně zjišťovat existenci souhlasu subjektů těchto údajů s jejich poskytnutím, tzn. oslovit dotčené osoby (subjekty údajů) a požádat je o jeho udělení. Podle názoru autorů komentáře má-li povinný subjekt možnost u třetí osoby ověřit, zda udělí souhlas s poskytnutím svých osobních údajů či nikoli a nejde-li o administrativně náročný úkol (např. týkající se velkého množství osob), je vhodné tak učinit; v případě, že třetí osoba předem vyslovila nesouhlas s poskytnutím informace, to samozřejmě třeba není, resp. povinný subjekt tak učiní pouze v odůvodněných případech – viz § 12 [informačního zákona]. Posouzení, zda opačným postupem (nekontaktováním subjektu údajů) poruší povinný subjekt zákon, závisí právě na okolnosti, nakolik je ten který případ možno považovat za „odůvodněný“ ve smyslu § 12 [informačního zákona].“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

40. V daném případě tedy sice povinný subjekt nebyl ze zákona „paušálně“ povinen si stanoviska dotčených osob k poskytnutí či neposkytnutí osobních údajů zjišťovat, vzhledem k okolnostem případu ale mohl zvážit, zda by se to nejevilo jako vhodný postup. Jestliže ale takto nepostupoval, naopak automaticky předpokládal, že by dotčené subjekty souhlas neudělily a právo na ochranu jejich osobních údajů je v této konkrétní věci nutné upřednostnit před právem žalobkyně na informace, pak se s uvedenou skutečností musel řádně vypořádat v odůvodnění žalobou napadeného prvostupňového rozhodnutí. Jak nicméně již soud konstatoval výše, v tomto smyslu se povinný subjekt dopustil zásadního pochybení, když svou argumentaci opřel pouze o ničím nepodložené konstatování o možném zneužití práva na informace ze strany žalobkyně a jejího zmocněnce, jež však nemělo oporu ve správním spise. Za takového stavu se pak jeví zdůvodnění odmítnutí poskytnutí osobních údajů dotčených osob jako nedostatečné, zvláště jestliže tuto vadu v následném odvolacím řízení nenapravit ani žalovaný.
41. Vzhledem k výše uvedenému proto soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zrušit pro vadu řízení, neboť skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu. Současně bylo popsanou vadou zatíženo i rozhodnutí povinného subjektu, a soud proto v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. přikročil rovněž ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, kdy věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou oba správní orgány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Jelikož pak v důsledku uvedených vad nebylo možné vůbec posoudit, zda v řízení došlo k naplnění důvodů pro odmítnutí žádosti, či nikoliv, nepostupoval již soud podle § 16 odst. 4 informačního zákona, dle něhož by jinak mohl povinnému subjektu přímo nařídit žalobkyni požadované informace poskytnout.
42. Výrok rozsudku II. o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 13 200 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem v částce 3 000 Kč a náklady zastoupení žalobkyně advokátem JUDr. Janem Walterem stanovenými dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „a. t.“), sestávající se z částky 3 100 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t., z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. (žalobu) a z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. (repliku k vyjádření žalovaného) včetně tří paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. v celkové výši 900 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. srpna 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)